

ANNERIEKE DE VRIES

Twee jonge vrouwen.

Allebei dood.

Wat is het verband?

THRILLER

EEN
DUISTERE
PLEK

DE CRIME COMPAGNIE

VRIJDAG

Maud

‘Je huppelt.’

Als door een wesp gestoken blijft Maud staan, maar Ton is al doorgelopen. Als ze zich half omdraait, ziet ze nog net de grijns op het gezicht van haar baas. Ze voelt haar mondhoeken iets omhoogkrullen. Hij heeft gelijk, het is ongepast om vrolijk in het mortuarium rond te springen. Zeker als er, zoals nu, veel bezoekers voor een condoleance zijn.

Ze is blij dat ze deze avond niet alleen werkt. Niet alleen omdat ze met haar hoofd in de wolken loopt, ze heeft ook de drukte goed ingeschat. De jonge vrouw die morgen wordt gecremeerd stond vol in het leven. Ze was CEO bij een internationale organisatie en had vele nevenfuncties. Maud sprak gisteren met de echtgenoot van de vrouw, toen hij op zijn kinderen wachtte die naar het mortuarium zouden komen om samen met hem de kist te sluiten.

Zijn verhaal deed haar duizelen. Aan de ene kant was ze onder de indruk van wat zijn vrouw allemaal had gedaan. Aan de andere kant leek het haar niet gezond om structureel minder dan vijf uren per nacht te slapen. Voor ze er zelf erg in had, sprak ze haar gedachten hardop uit. De echtgenoot perste zijn lippen op elkaar en knikte. ‘Je slaat de spijker op zijn kop. Michelle leefde zolang ik haar kende met stress. Ik probeerde de rust in ons gezin te bren-

gen door thuis te zijn voor de kinderen.’ Hij viel even stil en zei: ‘Nu vraag ik me af of ik dat wel had moeten doen. Misschien heb ik haar wel tekortgedaan. Ze heeft haar moederrol niet gepakt, omdat ik 24/7 thuis was. Ze kon haar gang gaan, waardoor ze zich steeds meer verantwoordelijkheden en dus stress op de hals haalde. Zelf op familiefeestjes liet ze het afweten.’

Het gesprek was abrupt geëindigd toen de kinderen arriveerden. Drie jongvolwassenen die zich, zonder iets te zeggen, tegen hun vader aandrukten. Eén links, één rechts en de langste jongen was tegen zijn vaders rug gaan staan. Zijn wang leunde tegen zijn achterhoofd en hij had zijn armen om zijn vaders middel geslagen.

Maud was geruisloos opgestaan en had de vier alleen gelaten.

Het gesprekje met de weduwnaar had ervoor gezorgd dat ze heel even was vergeten waarom ze al weken in de zevende hemel is. Maar vandaag zal het niemand lukken om haar dansende hart tot kalmte te manen. Nog één nacht slapen en dan komt Mees voor het eerst een weekend bij haar logeren. Het afgelopen halfjaar zag ze Mees steeds in het bijzijn van de gezinscoach van de kinderbescherming. Maar omdat de ontmoetingen zo goed verliepen, heeft ze de coach er eindelijk van kunnen overtuigen dat ze in staat is om voor haar zoon van vijf te zorgen. Nou ja, ze moet niet te hard van stapel lopen, het is mooi dat ze hem een heel weekend voor zichzelf mag hebben.

Seb, het schoolvriendje van Mees, woont een paar straten verderop. Af en toe heeft ze contact met Phillip, zijn vader. Hij was het die voorstelde om naar de dierentuin te gaan. Het kon nog net voor het weer helemaal zou omslaan, zei hij. Waarschijnlijk had hij aan haar gezien dat ze het spannend vond, zo’n eerste dag met Mees in huis. Hij voelde het goed aan. Hoezeer Maud ook uitkijkt naar de komst van Mees, ze vindt het een fijn idee om met Phillip en Seb op neutraal terrein het weekend te starten. Met Seb erbij breekt het ijs misschien sneller en zal de rest van het weekend vast ontspannen verlopen.

Coco

Sinds een week staan er niet één, maar twee computerschermen op mijn bureau. Het heeft een paar maanden geduurd voor ik deze uitgave durfde te doen en dat is best raar voor iemand die de hele dag met cijfers werkt en dus financieel overzicht behoort te hebben. Waarschijnlijk komt het doordat ik na jaren in loondienst, kortgeleden als zelfstandig belastingadviseur ben gestart. Waar voorheen aan het einde van de maand een behoorlijk bedrag op mijn rekening werd gestort, moet ik nu door het versturen van facturen mijn vaste lasten bij elkaar sprokkelen.

Sinds mijn nieuwe scherm is geïnstalleerd, geniet ik en snap ik niet waarom ik zo lang twijfelde. Het werkt zoveel makkelijker en sneller. De gegevens van het Excelbestand op het rechterscherm gebruik ik voor het schrijven van een rapport dat op het linkerscherm openstaat.

De cijfers dansen voor mijn ogen. Mijn blik gaat naar het klokke rechtsonder in het scherm. Is het al zo laat? De deadline die ik mezelf voor vandaag heb opgelegd gaat niet lukken. Ik schuif mijn stoel naar achteren en rek me met mijn armen boven mijn hoofd uit. Met een zwaai laat ik ze weer vallen. Ik knijp mijn ogen samen. Door het getuur naar de schermen duurt het scherpstellen even.

De lantaarnpaal recht tegenover mijn raam zet een jongen op een fiets in het licht. Zijn adem hangt als een rookwolkje voor zijn gezicht. Hij heeft zijn schouders naar zijn oren opgetrokken en zijn handen die het stuur vasthouden zijn verstopt in zijn mouwen. Ik volg zijn achterlicht tot het een stip is ter hoogte van het bruggetje dat toegang biedt aan een stadspark. Ineens is het silhouet van de jongen op de fiets weer vol in beeld door het licht van een scooter die vanuit de duisternis opdoemt. De bestuurder remt en blijft midden op het bolle bruggetje stilstaan.

Overdag wordt het park vaak als sluiproute gebruikt door jon-

geren. Vooral de buurtbewoners met honden en kinderen ergeren zich aan de scooters die over de paden scheuren. Toevallig las ik gisteren in het huis-aan-huisblaadje dat de poortjes die er nu staan binnenkort smaller worden gemaakt, waardoor de doorgang van scooters niet meer mogelijk is. Deze scooterrijder lijkt op iemand te wachten. Zijn postuur en lengte is steviger en langer dan van een doorsnee jongere.

Zijn gezicht draait, op deze afstand niet meer dan een bleke vlek, mijn kant op. Toch deins ik achteruit en er gaat een rilling over mijn rug. In een reflex pak ik het koordje naast het kozijn en schuif de lamellen voor het raam. Even staar ik voor me uit. Waar komt dit unheimische gevoel vandaan? Alsof die vent mij vanaf die afstand kan zien. Ik had vandaag al eerder zo'n onheilspellende sensatie. Toen ik vanochtend mijn ogen opendeed dacht ik zo sterk aan mijn zusje dat het leek of ze bij me was. Raar, want ik heb haar al zo lang niet meer gezien of gesproken.

Ik draai me om. Zachtgeel licht vult mijn woonkamer. Nog steeds ben ik blij met hetgeen ik de afgelopen jaren heb opgebouwd. De meeste meubels heb ik in kringloopwinkels gescoord. Wat heb ik gezeuld met het theemeubel met de geslepen glazen deurtjes. De stoelen van de eettafel heb ik een voor een naar mijn huis gebracht. Die dag ging ik drie keer over mijn persoonlijke doel van tienduizend stappen heen. Voor de bank, eettafel en kast leende ik de bakfiets van een buurman een paar deuren verderop.

Ik schrik op van de voordeurbel. Automatisch loop ik in de richting van de gang, maar ik bedenk me. Het is vast een collecte. Of erger: iemand die me wil overhalen om een maandelijks bedrag te doneren. Het lukt me nooit om nee te zeggen. Weer de bel. Het lijkt of de wijsvinger van de bezoeker aan de knop blijft kleven. Het geluid houdt irritant lang aan. Met driftige stappen loop ik door de gang. Door het smalle raam zie ik het silhouet van een vrouw.

De klink is amper naar beneden of ik word met deur en al naar achteren geduwd. Ik slaak een gil en zet mijn handen plat tegen het hout. Tevergeefs. Er schiet iemand langs me heen. Met de zool van een pump wordt de voordeur dichtgesmeten.

‘Hé, wat doe je.’ Ik schreeuw zo hard dat ik moet hoesten.

De vrouw draait zich om. Haar ogen ontmoeten de mijne en houden ze een paar seconden vast. Direct weet ik dat ze mijn leven weer overhoop komt gooien. Ik wil het niet, natuurlijk niet. Maar ze gaat haar zin krijgen, dat weet ik nu al. Dat krijgt ze namelijk altijd. Overal, van iedereen en dus ook van mij.

Ze ijsbeert door mijn kamer. Haar handen zetten haar woorden kracht bij. Ik kan haar niet volgen. De woorden: ‘je moet’, ‘je gaat’, ‘je bent het mij verplicht’, blokkeren het luisteren en denken.

Ik druk mijn vingertoppen tegen mijn slapen, sluit mijn ogen en haal diep adem. ‘En nú ga je zitten en vertel je me duidelijk wat je van me wil!’

Ze blijft abrupt staan van mijn snauwende stem en aarzelt. Dan schuift ze een eetkamerstoel naar achteren en laat zich op het puntje van de zitting zakken. Ik neem tegenover haar plaats, mijn rug tegen de leuning en mijn armen onder mijn boezem gevouwen. Ik voel aan mijn kaak hoe strak ik mijn kiezen op elkaar heb geklemd.

Ze staart langs me heen. Nu ik de vaart uit haar lijf heb gehaald, lijkt ze naar woorden te zoeken.

‘Nou?’ Ik weet dat ze zenuwachtig wordt als ik geïrriteerd ben, maar ik kan me niet beheersen.

Haar ogen vullen zich met tranen en ze wendt haar gezicht af. Het duurt zeker drie minuten voor ze met monotone stem begint te spreken. ‘Jij bent de enige die me kan helpen. Alsjeblieft, wil je voor een poosje mij zijn, dan ben ik jou. Alleen als je een tijdje in mijn schoenen staat, zul je het begrijpen! We hebben het eerder gedaan, toch? Niemand had het in de gaten. Alsjeblieft. Ik weet echt niet meer wat ik moet doen.’

Haar verhaal is onsamenhangend. Op iedere vraag die ik stel komt een antwoord dat nog meer vragen oproept. Ik wil me niet voor haar karretje laten spannen, maar de wanhoop in haar ogen is pijnlijk groot. Het lukt me niet haar de deur te wijzen. Ik kan niet anders; ik moet in het leven van mijn zusje stappen om te ontdekken wat haar zo overstuurt maakt.

Haar rokje dat om mijn billen en bovenbenen knelt, belemmert de grote stappen die ik normaal gesproken neem. Ik wiebel als een malle op haar pumps. Net voor ik helemaal zwik zet ik mijn platte hand tegen de muur van de gang. Eindelijk bereik ik mijn eigen voordeur. Ik wankel niet alleen op haar schoenen. Haar tas met haar laptop, telefoon en andere persoonlijke spullen hangt als een zware last over mijn schouder.

Voor ik de deur uit loop kijk ik achterom. Met haar handen ineengevouwen voor haar kin staat ze naar me te kijken. De opgedirkte vrouw die anderhalf uur geleden mijn huis binnendrong is verdwenen. Mijn favoriete sweater die ze nu aanheeft, verbergt haar smalle taille en mijn spijkerbroek hangt losjes om haar benen. Nu haar gezicht rood ziet van het koude water waarmee ze de make-up van haar gezicht heeft geboend, geeft alleen de klaproosrode nagellak haar nog enige glans.

‘Hoe ben je hier eigenlijk gekomen?’ vraag ik met de deurklink in mijn hand.

‘Dat weet je best.’

‘Heb je die idiote brommobiel nog steeds?’

Ze laat haar handen langs haar lijf vallen en balt haar vuisten. Ze recht haar rug en zegt: ‘Natuurlijk niet, wat denk jij nou. Ik heb een nieuwe.’

‘Ik wilde je niet beledigen.’

Onze ogen kleven aan elkaar en voeren een stille strijd. Aan alles zie ik dat ze weet dat ik mijn laatste opmerking, die er smalend uit kwam, niet meen. Ik heb nooit onder stoelen of banken gestoken dat ik het belachelijk vind dat zij op haar leeftijd in zo’n

ding rijdt. Als tegenreactie heb ik nooit in haar brommobiel mogen rijden.

Als altijd neemt ze weer de regie. Haar rechterhand komt omhoog. Met een wegwerpgebaar stuurt ze mij met haar kleding aan en met haar spullen mee, mijn eigen huis uit. Ik doe haar zin, ik laat me mijn eigen huis uit sturen!

Maud

‘Zo. Hè, hè. Het leek wel een reünie. Onbegrijpelijk hoe die groep bleef plakken. De familie was zelfs al weg. Wat heb je tegen ze gezegd?’ Ton kijkt Maud met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Dat er een kilometer verderop een leuk café zit, als ze zin hadden in iets sterkers.’ Ze glimlacht om zijn grijns en het goedkeurende knikje.

‘Zullen wij dan ook maar wat drinken, als we dit hebben opge-ruimd?’ Ton gebaart naar de tafels vol vieze koffiekopjes.

Maud knikt. ‘Ik denk dat ik de slaap toch niet kan vatten.’

De kurk plopt zacht en Ton schenkt de glazen vol.

‘Niet zoveel!’

‘Niet zeuren, stresskip. Volgens mij vind je het reuzespannend dat Mees morgen komt.’

‘Spannend. Ja, dat woord dekt de lading wel. Ik ben zo benieuwd hoe hij mijn huis vindt. Of eigenlijk meer de kamer die ik voor hem heb ingericht. Ik heb bij de kringloop behoorlijk wat speelgoed voor zijn leeftijd op de kop getikt.’

‘Bijna zes, toch?’

Maud knikt weer. ‘Het is een wijs mannetje. Hij kan al zo goed tekenen.’

‘Je klinkt trots.’

Ze lacht. Ze is apetrots op haar zoon. ‘Als dit weekend goed gaat, mag hij vaker komen. Ik hoop het zo.’

‘Waarom zou dat niet lukken?’

‘Jeugdzorg is in het bezit van een enorm vergrootglas.’

‘Voelt dat zo?’

Ze bijt op de binnenkant van haar lip en knikt.

‘Gewoon jezelf zijn, Maud.’

‘Dat is lastig. Ik weet nog steeds niet wie ik nou echt ben.’

‘Doe niet zo dramatisch. Vraag of je het vergrootglas mag lenen voor je zoektocht naar jezelf!’

Maud schiet in de lach.

‘Zonder gekheid, het gaat toch goed? Je ziet er heel blij uit.’

‘Soms zie ik spoken. Dan vraag ik me af of Mees wel in mijn huis wil zijn.’

‘Hoe gaat het als hij je ziet?’

‘Goed. Hij wil met me tekenen.’

Ton haalt zijn schouders op en spreidt zijn handen. Maud aarzelt. Zal ze hem vertellen dat Mees regelmatig minutenlang naar haar staart? Dat er dan een soort volwassen frons in zijn kindervoorhoofd zit? Op de momenten dat Mees zo kijkt, voelt ze iets van angst in zich opborrelen. Dat is toch raar? Wie is er nou bang voor haar eigen kind? Het onafgebroken naar haar kijken voelt heel naar, het lijkt op die momenten dat haar ex, Derek, vanuit zijn graf hun kind nog steeds tegen haar opzet. Het helpt niet dat de kleur van de ogen van haar zoon exact hetzelfde is als die van zijn vader.

‘Waar denk je aan?’

Verschrikt kijkt ze op. No way dat ze haar gedachten hardop uitspreekt. Door de vileine leugens van Derek staat er het stempel ‘psychiatrisch patiënt’ in haar zorgdossier. Zijn vooropgezette plan om haar van Mees te scheiden lukte. Langzaam dreef hij haar tot waanzin en zette op precies het juiste moment de acute hulpverlening in.

Er zijn twee beelden van Derek die haar geregeld plagen. Het eerste beeld is zijn zelfingenomene grijns toen de ambulance-

broeder haar met een injectie drogeerde om haar naar een gesloten afdeling van een psychiatrische kliniek te kunnen vervoeren. Het tweede beeld van hem is de mengeling van intense haat en wanhoop in zijn ogen toen hij voor haar in elkaar zakte en kort daarna overleed.

‘Waar zit je met je gedachten?’

Weer schrikt ze op.

‘Eh, ik wil het gewoon goed doen,’ zegt ze. ‘Waarschijnlijk leg ik de lat te hoog en moet ik accepteren dat het tijd kost om te laten zien dat ik in staat ben om voor mijn eigen kind te zorgen.’

‘Dat denk ik ook. Ga genieten. Weet je al wat je met hem gaat doen?’

‘In ieder geval naar de dierentuin. Het vriendje van Mees en zijn vader gaan mee.’

‘Gezellig. Ga grenzeloos genieten, Maud.’

Ton houdt zijn glas omhoog. Ze tikt het hare ertegenaan. Het geluid wordt vrolijk weerkaatst door de tegels in de keuken.

Coco

Het lijkt of de taxichauffeur zijn auto op de automatische piloot heeft gezet. Zijn ogen kleven via de binnenspiegel langdurig aan mij. Af en toe verplaatst hij zijn blik naar de weg. Heel even, want dan kijkt hij weer. Het bloed kruipt langzaam via mijn hals naar mijn wangen. Mijn hand gaat naar mijn gezicht en mijn vingertoppen betasten de dikke laag foundation op mijn huid. Ik zucht. Het liefste doe ik het jasje uit, maar met het verwisselen van onze kleren heb ik haar blouse aan die strak over mijn borsten knelt. Tussen de knoopjes wijkt de stof als ik me ook maar iets beweeg. Ik keer mijn gezicht van de binnenspiegel af en blaas nogmaals geruisloos mijn adem uit.

Het licht van de straatlantaarns die we passeren schijnt rit-

misch de auto in. Licht, één, twee, drie. Donker, één, twee, drie. Licht, één, twee, drie. Donker, één twee, drie. In stilte herhaal ik haar woorden die ze in een bestaand liedje heeft gecomponeerd. Ze zong het toen ze met me aan mijn eettafel zat. Als jong meisje deed ze het al, een liedje maken van dingen die ze moest onthouden. De plaatsnamen die we bijvoorbeeld voor topografie moesten leren had ik in een klein halfuur in mijn hoofd gestampt. Bij haar duurde het eeuwen voor ze een liedje had gekozen en er haar eigen tekst op had gemaakt. Daarna bleef ze het zingen. Bij iedere hapering of fout begon ze opnieuw. Ik werd gek van haar gezang, of liever gezegd van het steeds herhalen van het lied en schoot dan het toilet in. Zittend op de klep, met mijn favoriete leesboek op mijn knieën en mijn wijsvingers in mijn oren sloot ik me van haar af.

Ik moet haar nageven dat ze de informatie waarmee ze me zojuist op pad heeft gestuurd, handig in een popsong heeft gestopt. Ik wist niet dat een liedje dat irritant in je hoofd blijft hangen een 'oorwurm' wordt genoemd. Nooit eerder heb ik haar zo triomfantelijk zien kijken toen ik dat vanavond tegen haar zei. 'Dat jij niet weet dat zo'n liedje een oorwurm heet,' smaalde ze. Ik had het liever niet geweten. Ik haat oorwurmen.

Er gaat weer een rilling over mijn rug. Ik zal een jaar of tien zijn geweest toen ik voor het eerst deze insecten zag. De pit die ik in het voorjaar in de grond had gestopt was uitgegroeid tot een zonnebloem. Als ik op mijn tenen ging staan en mijn hand boven me uitstreckte, raakten mijn vingertoppen de onderste goudgele blaadjes die om het donkere hart zaten. Op een bewolkte dag liet de zonnebloem mistroostig haar hoofd hangen. Ik werd daar zo somber van dat ik met een aardappelmesje de bloem van de steel afsneed. Ik legde haar plat op de vensterbank om haar te drogen. Toen ik de volgende ochtend beneden kwam, wemelde het van de oorwurmen. Ze verlieten hun schuilplaats tussen de pitten in het bloemenhart en kropen over de gele blaadjes de vrijheid in. Met

name de achterkant van de insecten bezorgt me nog altijd rillingen. Ze doen me denken aan de scharen van een agressieve kreeft die zijn prooi er ieder moment mee kan vermorzelen. De gedachte dat een oorwurm zich in mijn trommelvlies boort, een weg naar mijn bovenkamer baant en met de tangen aan zijn achterlijf in mijn hersenen blijft steken om daar vervolgens nooit meer weg te gaan, is onverdraaglijk.

Ik denk dat het me nooit meer lukt om die beesten los te zien van de songtekst van 'Can't get you out of my head' van Kylie Minogue, waarmee ik alle details die ze me gaf, moet onthouden.

La-la-la-la-la-la-la-la

La-la-la-la-la-la-la-la

I just can't get you out of my head

Boy, your lovin' is all I think about

I just can't get you out of my head

Boy, its more than I dare to think about

Ik grijp de telefoon. Ik kan de tekst die ze zong toch wel ergens opslaan, zonder dat iemand hem vindt? Ik zie haar verbeterd gezicht weer. Ze perste haar lippen strak op elkaar toen ik voorstelde om de info die ik moet onthouden digitaal te bewaren. Haar wijsvinger raakte bijna mijn neus. 'Nooit, nooit, nooit! Hoor je me?' Haar stem sloeg over. Ik zucht, stop de mobiel weer in haar tas en staar uit het raam. Het liedje van Kylie dringt zich weer op. De drum en de piano zetten in. Dan de zang: 'La-la-la-la-la-la-la-la. I just can't get you out of my head.' Het klopt niet meer. Het licht van de lantaarns flitst niet meer mee op de opzwepende maat. We rijden te langzaam. Dan schiet ik iets naar voren en val weer terug tegen de rugleuning. De taxi staat stil naast een rij geparkeerde auto's.

'Voilà,' zegt de chauffeur. Hij heeft zich omgedraaid in zijn stoel. In een reflex trek ik de revers van het jasje met een hand naar elkaar toe en houd ze ter hoogte van mijn borstbeen strak vast. Nog nooit heeft een man zo brutaal naar mijn boezem gekeken.

Misschien komt het door mijn push-up-bh die mijn borsten als twee romige ballen omhoog en naar elkaar toe duwt. Ik negeer weer zijn blik en staar langs hem heen naar de rode cijfers bij het dashboard. Ze vormen een bedrag dat ver boven mijn uitgavenpatroon ligt. Ik krijg het er warm van. Wat riep ze me nou na, net voor ik haar in mijn huis achterliet? Iets van 'geld is geen probleem'. Ja, dat was het. Haar woorden klonken als een overwinning. Trots, dat ze het financieel beter voor elkaar heeft dan ik.

Ik duik in de tas en tover haar creditkaart tevoorschijn. In het flauwe licht glijdt mijn wijsvinger over onze achternaam. Twee meiden uit hetzelfde nest met de genen van dezelfde vader en dezelfde moeder. Hoe is het mogelijk dat we zoveel op elkaar lijken en tegelijkertijd zo van elkaar verschillen? Alles in mij protesteerde om haar leven over te nemen, maar als ik heel eerlijk ben, wint mijn nieuwsgierigheid het. Ik vraag me al jaren af waar Lieve, mijn zusje, terecht is gekomen.

De taxi scheurt weg. Had die chauffeur met zijn broeierige blik nou echt gedacht dat ik hem een fooi zou geven? Ik zwik en kan me maar net in balans houden. Ik haat kerels die denken dat alle vrouwen als een blok voor hen vallen en nu moet ik ook nog eens op die verrekte hakken bij de deur van het appartementencomplex zien te komen. Misschien lukt het beter als ik me op een vast punt focus.

Ik knijp mijn ogen iets samen. Is dit eigenlijk wel het gebouw waar ik moet zijn? Voor de ramen van de meeste woningen staan bloeiende kamerplanten. De schemerlampen met warmgeel licht zien er stuk voor stuk oubollig uit. Ik kan me niet voorstellen dat Lieve hier woont, maar er is geen ander complex in de buurt. Rondom het gebouw staan bomen en struiken en ik tel, zonder moeite te doen, vier bankjes van hout. En daar rechts, is dat een jeu-de-boulesbaan? Dit lijkt wel een bejaardentehuis. Waar ben ik, of liever gezegd, waar is Lieve, terechtgekomen?